

GELOFSVOLHARDING IN EEN ISRAELITISCH MEISJE.

Sara, een joodsch meisje in Polen, was met het Evangelie bekend geworden, en verlangde Christin te worden. Eenige vrome lieden in Warschau wilden zich haar te dien einde aantrekken. Nu is het in Rusland — Polen, weet gij, behoort aan dat rijk — noodig, dat iemand die tot het Christendom wil overgaan, al eer hij tot het onderwijs mag toegelaten worden, zekere regeringspapieren vertoone, te weten een pas en een bewijs van een bepaald hoofdgeld te hebben voldaan. Het arme meisje bezat deze papieren niet. De zending in Warschau moest haar zeggen, dat zij haar best moest doen deze papieren te bekomen. Daartoe was zij echter niet in staat, en wyl zij ook het achterstallige hoofdgeld en de boete niet kon betalen, kwam zij in arrest, en moest acht dagen in eene gevangenis, in het gezelschap van dieven en vagebonden, die allen op den blooten grond slapen, op eene allerleedigste wijze doorbrengen. Daarna werd zij naar hare geboorteplaats in het noorden van Polen gezonden en moest te voet den geheelen weg naast een kozak te paard afwegen. Vier weken daarna kwam zij weder te voet naar Warschau terug met een pas, dien zij in hare geboorteplaats bekomen had en liet dien met groote blijdschap zien, in de meening dat alles nu in orde was. Maar zij had den pas aan de poort moeten afgeven, die zij binnengekomen was, en wyl zij dit verzuimd had, en ook het achterstallige hoofdgeld en de boeten onbetaald waren gebleven, werd zij andermaal acht dagen in de gevangenis gezet, en zou zij weder onder geleide van een kozak naar hare geboorteplaats teruggevoerd worden. In de gevangenis had zij veel te verduren en was in den grootsten nood. Maar toen eindelijk de zending bekend gemaakt had, waarom zij gevangen was, en dat zij in vrijheid gesteld zou worden, zoodra men aan eenen Jood, die het hoofdgeld gepacht had, zijne vorderingen betaalde, werd de zaak door de hulp van een goed vriend in orde gebragt. Het arme meisje verkreeg hare vrijheid juist op het oogenblik, dat zij weer door den kozak vervoerd zou worden; reeds zat hij te paard en stond zij naast hem op het plein der gevangenis. Maar toen zij nu werkelijk vrij was, en bij eene protestantsche familie eene reine kamer verkregen had, was hare blijdschap onuitsprekelijk groot. Zij barstte in tranen los en wist hare dankbaarheid niet levendig genoeg uit te drukken. Nu verkreeg zij regelmatig onder-richt, en na eene voorbereiding van drie maanden werd zij op den 30^{den} Julij 1854 in de protestantsche kerk in tegenwoordigheid van eene groote menigte gedoopt.

Wie zich zoo veel om zijn geloof moet laten welgevallen, zal het dan ook wel des te ijveriger vasthouden. Hoe velen zouden hun geloof wel in den steek laten, als zij zulk eene kozakkenreis moesten maken!

T M. L.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

DECEMBER. — DERDE WEEK.

Geboorte van Johannes den Dooper.

Luk. 1: 57—80.

Leeren Joh. 3: 16.

Zingen Gez. 113: 4. Ps. 98: 2.

Gods beloften falen niet. God gedeeft, en het Gods-geschenk de kleine Johannes, het wonderkind, de zoon des ouderdoms wordt geboren.

Hoe werd bij die geboorte Gods barmhartigheid groot gemaakt. Bij de Israëlieten was de geboorte eens kinds een zegen, die tegenover den vloek der kinderloosheid stond. Men liet de grijze ouders niet alleen; de magen kwamen, ook de bureu. Dit waren andere tijden dan nu, tijden van meer liefde, van inniger samenleving. Wel had de

Heer de smaadheid weggenomen. Blijde waren allen dat de Heer barmhartigheid had bewezen — en bij de besnijdenis wilde men den zoon naar den vader noemen; daar kwam de dankbare moeder tegen op; in hare ziel smolt belofte en vervulling te zamen. Gabriel had de geboorte beloofd, den Johannes-naam geboden — en nu, nu staart zij op den zoon der belofte. Zal zij het bevel vervullen? Ja, zij zou geen beter naam kunnen wenschen en zeker geen anderen naam kiezen dan Gods-geschenk. Zij laat het niet in keuze, zij beslist; slechts op de aanmerking der vrienden dat die naam niet in hare maatschap was, wordt de vraag haar nu voorgelegd — het laatste woord dat hij behoefde te schrijven, was de Johannes-naam; Johannes is zijn naam. Verwonderd stonden de aanschouwers, maar hoe groot zal die verbazing geworden zijn, toen de tong werd losgemaakt en de lof Gods door dien mond werd verkondigd. Het is zeer menschkundig dat vreeze de omstanders vervulde. De groote daden Gods geven vrees en ernst, bij geestelijke ontwikkeling onthoort zich de tong tot loven.

Men sprak er veel van, niet als van een onverschillig iets, maar de Bijbel zegt: zij namen het ter harte.

Van dit oogenblik af beschouwde men het kind met gespannen verwachting; belangstellende nieuwsgierigheid boezemde hij in, en de vraag: wat zal toch dit kindeke wezen? kon niet voldingender worden beantwoord dan door dit antwoord: de hand des Heeren was met hem.

Ouders, al heet u uw kind wellicht niet juist Johannes, Gods-geschenk, daarom is het toch eene Gods-gave — daarom moet gij toch wel met den dichter zeggen: O kind! van God gegeven, wat zult gij zijn voor God?

De toekomst was niet geopenbaard; ook die uwer kinderen is dit niet. Had Zacharias den sluier kunnen opligten wellicht waren de loftoonen doffer geworden, misschien het hart ineengekrompen bij 't vooruitzigt van den bloedigen dood dezes kinds! Maar neen, dit moet hij nu nog niet weten — de Heilige Geest gaf hem heerlijke woorden te spreken van geestelijk heil. Wat zal toch dit kindeke wezen? Elk kind eene ziel — elke ziel eene eeuwigheid, zalig of rampzalig.

In die enkele woorden eene wereld van gedachten, een oceaan van angsten, en toch een troost: God wil dat allen zalig worden en tot kennis der waarheid komen; allen en dus ook u kind; maar nu alle gebeden, alle krachten in overeenstemming gebragt met dat heilig doel.

Gij hebt een kind; van nu aan staat en valt gij niet meer u zelf — gij zijt een voorbeeld, of aanmoedigend; of afschrikkend, of verleidend; denk eens in wat dit zegt en welk eene verantwoordelijkheid zoolang gij Hem niet kent, op wien gij alle bekommernissen, ook deze moogt werpen; — maar met Hem gemoedigd voortgegaan, want de hand die met dezen Johannes was, is nog met u; die hand is niet verkort en niet moede; die hand hielp dezen man dat hij de waarheid sprak tot de grooten der aarde, dat hij de soberheid liefhad, dat hij ootmoedig betoonde tegenover zijnen Heer en den onzen, Jezus Christus. Deze hand des Heeren maakte hem tot een baanbreker en wegbereider van den Zoon Gods. De hand des Heeren deed hem spreken van boete, herouwen en bekeering welke den weg bereiden tot genade.

Die hand des Heeren doet groote kracht. Daarom ze ingeroepen voor de kinderen, daarom ze omvat, daarom ze vastgehouden, daarom ze vertrouwd ten einde toe; — want gewisselijk ze bleef voor Johannes die steunende hand, toen de scherpreger dit heerlijk leven heeft afgesneden.

Vers 76. Dit kind zou een profeet des Allerhoogsten genaamd worden — een zegen, eene eere die men gewis voor zijne kinderen niet hopen mag; — maar dit mag men vragen, dat het kind waarlijk den Allerhoogsten toebehoore en diene en volge; dat het kind iets kenne van dat heerlijk, hetwelk in vers 77 beschreven staat: kennis der zaligheid in de vergeving van zonden. Nergens elders geluk als daarin; — wordt dit verkregen, dan is het eere genoeg en vreugde, dan is het doel Gods bereikt.

Vers 80. Het wies op — maar ook de geest wies op, en waar zag men nu het wonderkind? Hoe genoot men zijne gaven? Men zag het niet; ongelijk is de opvoeding Gods en de opvoeding der menschen — deze grijpen vooruit en dit is achteruitgang; hunne kinderen moeten dadelijk iets zijn en juist daarom worden zij zoo weinig.

Omgekeerd: het zijn is in het worden begrepen — alles in zachte klimming, maar alles in één lijn; de zijweg brengt nooit tot het regte doel. Nu eerst eenzaamheid, totale afzondering. Ouders! uw zoon is geen proukkind, geen kleine kunstenaar, gegeven tot eigen vermaak; — onmogelijk, want de Heilige Geest zit op hem; — als dit heilig werk gewrocht wordt, is stilheid noodig. Hoe menig kind door allerlei stemmen gelokt, getrokken, betooverd, verloor den zachten dringenden klank van de stem des Geestes.

Daar ginds in de woestijn kweekte God den afgezaant, den voorlooper, den heraut zijns Zoons op.

Ook in de natuur sticht God zijne heerlijkste werken in de afgelegenste plaatsen; — zoo ontsprong deze bron, die later zou klateren en bruisen in de Jordaan, in de vergeten eenzaamheid der woestijn.

't Zij u een wenk ouders, een gewichtige wenk, dat de stilte die God begeert en verordend heeft voor zijne bei-

ligen geenszins iets overkompleet is, dat uw kroost kan ontberen of onwillig aanvaardden mag.

V R A G E N .

Wiens beloften falen niet?
Wie verheugde zich met de grijze ouders?
Welken naam wilde men het kind geven?
Wie wist het beter?
Aan wien werd het voorts gevraagd?
Wie vreesde bij de groote daden Gods?
Bij wien wordt de vrees lof?
Wat vroeg men betreffende het kind?
Wiens hand was met hem?
Wie is een Gods-geschenk, al heet hij niet Johannes?
Van wien is elk kind?
Voor wien moet elk kind opgevoed worden?
Weten wij de toekomst?
Wat wist Zacharias niet?
Wat is Gods doel?
Wat doet een voorbeeld?
Is Gods hand er nog?
Wat deed die hand voor Johannes?
Wien behoort een kind als het wel met hem is?
Waar ging Johannes heen?
Is de stilheid goed voor het kind?
Waarom?

Vs. 59. — Besnijding en naamgeving vielen zamen. In het oosten is het de gewoonte om den naam te geven op den achten dag, ook daar waar de besnijdenis niet in gebruik is.

Vs. 62. — Zij wenkten. Een bewijs dat Zacharias niet doofstom was.

Vs. 63. — Een tafeltje van was.

Vs. 64. — De ziel van ongelooft bevrijd zijnde, wordt de tong losgemaakt.

Vs. 68. — Zijn eerste woord is een lofzang.

Vs. 69. — 1 Sam. 2: 10. Ps. 132: 17.

Vs. 71. — Zacharias denkt in de eerste plaats aan eene tijdelijke verlossing, maar met eene hernieuwing en herstelling daaraan verbonden. (Vs. 74 en 75) De vorm van zijn geloof is oud testamentisch, de geest die des N. T.

Vs. 72. — Joh. 8: 56; Luk. 20: 37, 38.

Vs. 73. — Gen. 22: 16—18.

Vs. 78. — Mal. 4: 2.

Vs. 79. — Jes. 9: 2; 60: 1.

GEZEGENDE VRUCHTEN VAN DE HERINNERING AAN EENE ZONDAGSCHOOL.

Twee spelers waagden hun leven en hunne fortuin in een dier ongelukkige huizen in het westen van Noord-Amerika. De jongste neuriede een lied, de oudste hoorde het aan, en alvorens het geëindigd was, zeide hij: „waar hebt gij dit geleerd?“ „Op de Zondagschool,“ antwoordde de andere terwijl hij de woorden zong. De herinnering aan zijne jeugdige jaren ontroerde hem zoodanig, dat de verharde zondaar zich naar buiten spoedde en zijne medgezel met zich trok. „Ik ben het die u naar het verderf gevoerd heb,“ zeide hij, „laat ons heengaan; het is voor het laatst; ik zal er niet meer mijne voeten zetten, belooft mij dat gij dit ook niet doet zal.“ Beiden bekeerden zich.

De letterlijke overzetting van dat lied is deze: „De zalige en ernstige gedachte komt mij gedurig voor den geest, dat ik heden onder bij den hemel ben dan ik ooit was. Nader bij het huis mijns Vaders, waar vele woningen zijn; nader bij den witten troon; nader bij den stroom des levens die klaar is als kristal; nader bij het eeuwige leven, waar wij onze lasten zullen nederleggen; nader bij het afleggen van ons kruis, nader bij het dragen van onze kroon.

„Maar daar tusschen in stroomt somber en vol bogten door de duisternis heen een diepe onbekende stroom, die tot het leven leidt. Vader, geef mij meer vertrouwen, vermeerder de kracht mijns geloofs, schenkt mij de genade om zonder vrees aan de ure des doods te denken, alsof mijne voeten reeds den oever bereikt hadden, want misschien ben ik nader bij den hemel, zelfs dan ik vermoed.“

Dit gezang en nog vele anderen werd door eene christelijke vrouw, met name Phoebe Carry, vervaardigd. Welk eene vreugde zal het voor haar in de eeuwigheid zijn, wanneer zij weten zal, dat haar heerlijk lied door Gods zegen het middel tot bekeering is geweest voor twee zondaren. Ouders, die het eeuwig welzijn uwer kinderen wenscht, zoudt hen naar de Zondagschool. Daar zullen zij misschien den bijbeltekst of het gezang leeren, waarvan de Heilige Geest zich eenmaal bedienen zal om hen tot bekeering te brengen.

M. C.